

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 808/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боравац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., које заступа пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених: „ЂЂ“ а.д. из ..., коју заступа пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД„ЕЕ“ из ..., коју заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2674/18 од 29.10.2018. године, у седници већа одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2674/18 од 29.10.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2674/18 од 29.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 10/17 од 16.04.2018. године одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, делимично усвојен захтев тужилаца и обавезани тужени да тужиоцима солидарно за период од 12.04.2014. до 31.08.2015. године по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплате износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде са затезном каматом од 23.01.2018. године па до исплате и затезну камату обрачунату до 22.01.2018. године у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде. Одбијени су тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се тужени солидарно обавезу на исплату по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и по основу регреса за коришћење годишњег одмора за период од 12.04.2014. године до 31.08.2015. године преко досуђених па до тражених износа накнаде са затезном каматом од 23.01.2018. године и преко досуђених до тражених износа затезне камате обрачунате до 22.01.2018. године. Обавезан је друготужени да тужиоцима за период од 01.09.2015. до 31.12.2016. године исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора износе ближе наведене у изреци првостепене

пресуде са затезном каматом од 23.01.2018. године па до исплате и затезну камату обрачунату до 22.01.2018. године у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде. Одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужени солидарно обавезу на исплату по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и по основу регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године преко досуђених а до тражених износа накнаде са затезном каматом од 23.01.2018. године као и преко досуђених до тражених износа затезне камате обрачунате до 22.01.2018. године. Обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 290.716,69 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2674/18 од 29.10.2018. године одбио жалбе тужених и потврдио пресуду Основног суда у Шиду П1 10/17 од 16.04.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили благовремене ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизије су изјавили с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом тужених у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду 11.05.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора (у односу на првотужиоца од 159.093,20 динара,

друготужаиоца 172.738,50 динара, трећетужаиоца 157.972,50 динара, четвртотужаиоца 170.777,20 динара и петотужаиоца од 149.629,55 динара) не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије тужених нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић